JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
F. G. JACOBS
16 päivänä maaliskuuta 1995 *

1. Tässä asiassa Alankomaiden College van Beroep voor het Bedrijfsleven (hallintotuomioistuin kaupan ja teollisuuden alalla) on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle useita kysymyksiä neuvoston 27 päivänä huhtikuuta 1989 sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista antaman asetuksen (ETY) N:o 1101/89 [1] tulkinnasta sekä komission 27 päivänä huhtikuuta 1989 toimenpiteiden vahvistamisesta sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 panemiseksi täytäntöön antaman asetuksen (ETY) N:o 1102/89 [2] tulkinnasta ja lainmukaisuudesta. Viittaan jäljempänä näihin asetuksiin "neuvoston asetuksena" ja "komission asetuksena".

2. Neuvoston asetuksen tavoitteena on vähentää yhteisön sisäisissä sisävesiverkoissa liikennöivän kaluston rakenteellista ylikapasiteettia. Tässä tarkoituksessa siinä säädetään yhteisön tasolla yhteensovitetusta romutusohjelmasta ja myöskin tukitoimenpiteistä, jotta jo olemassa olevan ylikapasiteetin kasvaminen estettäisiin, joita on ollut tapana kutsua "vanhat uusiksi" säännöksi. Yhteisöjen tuomioistuin on College van Beroep voor het Bedrijfslevenin tekemän ennakkoratkaisupyynnön johdosta asiassa Driessen [3] annetussa tuomiossa tutkinut ja pysyttänyt "vanhat uusiksi" säännön siirtymäsäännösten pätevyyden. Nyt käsillä olevassa tapauksessa on kysymys neuvoston asetuksessa säädetystä yhteensovitetusta romutusohjelmasta. Käyn ensin läpi asian kannalta oleellisia säännöksiä ja niitä tapahtumia, jotka antoivat aihetta pääasian kanteeseen. Sen jälkeen tutkin yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyjä kysymyksiä.

Lainsäädäntö

3. Neuvoston asetuksessa säädetään, että jokaisen jäsenvaltion, jonka sisävesiväylät ovat yhteydessä toisen jäsenvaltion sisävesiväyliin ja joiden aluskaluston tonnisto on yli 100 000 tonnia, on perustettava romutusrahasto. [4] Jokaisen rahaston tulee toimia omin hallinnollisin voimavaroin ja yhteistyössä maansa sisävesikuljetuksia edustavien kansallisten järjestöjen kanssa. [5] 3 artiklan 3 koh-

* Alkuperäinen kieli: englanti.

1 — EYVL 1989 L 116, s. 25.

2 — EYVL 1989 L 116, s. 30, sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksessa (ETY) N:o 3685/89 (EYVL 1989 L 360, s. 20).

3 — Yhdistetyt asiat 13/92 — 16/92, Driessen ym., tuomio 5.10.1993 (Kok. 1993, s. I-4751).

4 — Neuvoston asetus, 3 artiklan 1 kohta.

5 — 3 artiklan 2 kohta.

dassa säädetään seuraavasti: "Rahastoissa on oltava kaksi erillistä tiliä, joista toinen on kuivalastialuksille sekä työntöaluksille ja toinen säiliöaluksille". Omistajan on maksettava jokaisesta aluksesta, jota neuvoston asetus koskee, maksu johonkin rahastoista. Pääsääntöisesti maksu asianomaisessa jäsenvaltiossa rekisteröidyistä aluksista on suoritettava sen jäsenvaltion rahastoon, jossa alus on rekisteröity. [6]

4. Neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohdan mukaan omistajan, joka romuttaa aluksen, on saatava 6 artiklassa säädetyin edellytyksin romutuskorvaus rahastosta, johon hänen aluksensa kuuluu, jos rahavaroja on saatavilla. Viimeksi mainitun artiklan mukaan komissio vahvistaa erikseen kuivalastialusten, säiliöalusten ja työntöalusten osalta [7]

— vuosittain rahastolle suoritettavien maksujen suuruuden kunkin aluksen osalta,

— romutuskorvausten suuruuden,

— romutusohjelmien määräajan, jona romutuskorvauksia maksetaan, ja edellytykset näiden korvausten saamiseksi,

— tasoituskertoimet jokaiselle sisävesialustyypille ja -luokalle.

5. Maksujen ja romutuskorvausten on oltava yhtä suuret joka rahastossa. [8] 6 artiklan 4 kohdan mukaan "maksut on määritettävä niin suuriksi, että rahastolle taataan riittävät rahavarat tehokkaaseen vaikuttamiseen sisävesiliikenteen tarjonnan ja kysynnän välisen rakenteellisen epätasapainon vähentämiseksi tämän alan vaikean taloudellisen tilanteen takia". Komissio vahvistaa määräajan, jonka kuluessa romutuskorvauksia voidaan saada, ja edellytykset näiden korvausten antamiselle ottaen huomioon tavoitteet, alusluokat ja rahastojen rahavarat. [9]

6. Komission asetuksen tarkoituksena on neuvoston asetuksen 6 artiklan täytäntöönpaneminen. Komisson arvioiden mukaan aluskantojen kapasiteettia on tarpeen

6 — 4 artikla.
7 — 6 artiklan 1 kohta.
8 — 6 artiklan 2 kohta.
9 — 6 artiklan 5 kohta.

vähentää 10 prosentilla kuivalastialusten ja työntöalusten osalta ja 15 prosentilla säiliöalusten osalta. [10] Komission asetuksessa vahvistetaan vuosimaksut, romutuskorvaukset ja korvausten saamisen edellytykset. 1 artiklan 2 kohdassa pidetään tarpeellisena 130,5 miljoonan ecun kokonaisbudjettia. Siinä tämä summa jaetaan kolmeksi erilliseksi eräksi seuraavasti: 81,2 miljoonaa ecua kuivarahtialuksille, 44,3 miljoonaa ecua säiliöaluksille ja 5 miljoonaa ecua työntöaluksille.

7. Eri tyyppeihin ja luokkiin kuuluvien alusten omistajien maksettaviksi tulevat vuosimaksut vahvistetaan 3 artiklassa. 5 artiklassa vahvistetaan erityyppisten ja eri luokkiin kuuluvien alusten romutuskorvausten määrä. 6 artiklan 2 kohdassa säädetään, että romutuskorvausten hakijoiden on hakemuksissaan ilmoitettava se prosenttimäärä, jonka he haluavat saada korvauksena alustensa romuttamisesta. Tämä prosenttimäärä voi vaihdella 70 prosentista 100 prosenttiin säädetystä enimmäismäärästä. 6 artiklan 3 kohdassa määrätään, että asianmukaisella tavalla tehtyjä romutuskorvaushakemuksia, joiden loppusumma on 70 prosenttia säädetystä enimmäismäärästä, on pidettävä rahaston hyväksyminä eri tileillä saatavissa olevien rahavarojen rajoissa 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Eri rahastojen viranomaisten on toimitettava kuukausittain komissiolle luettelo saapuneista romutuskorvaushakemuksista, joiden loppusumma on 70 prosenttia säädetystä enimmäismäärästä. Komissio huolehtii siitä, että nämä hakemukset eivät ylitä 1 artiklan 2 kohdassa mainittuja, käytettävissä olevia varoja.

8. Sen takaamiseksi, että mahdollisimman suuri osa ylikapasiteetista romutetaan, on säädetty menettely, jonka mukaan hakemuksessa ilmoitettua korvausprosenttia on pidettävä valintaperusteena siten, että ensi sijassa on otettava huomioon hakemukset, joissa haetaan alempaa prosenttimäärää. 8 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos rahamäärä, jota tarvitaan asianmukaisella tavalla tehdyissä hakemuksissa tarkoitettujen romutuskorvausten kattamiseksi, on suurempi kuin 1 artiklan 2 kohdassa mainitut eri tileillä saatavilla olevat rahavarat, ensi sijassa on otettava huomioon hakemukset, joissa haetaan alempaa prosenttimäärää. Tämän menettelyn helpottamiseksi säädetään 8 artiklan 2 kohdassa, että komissio laatii yhteistyössä eri kansallisten rahastojen viranomaisten kanssa yhteisen luettelon asianmukaisella tavalla tehdyistä hakemuksista. Hakemukset on lueteltava järjestyksessä pienimmän korvausprosentin sisältävästä hakemuksesta alkaen. Kuivalastialuksille, säiliöaluksille ja työntöaluksille on laadittava erilliset luettelot. Kansallisten rahastojen on 8 artiklan 3 kohdan mukaan jatkettava romutuskorvausten myöntämistä luettelon mukaisesti, kunnes 1 artiklan 2 kohdassa mainitut eri tileillä saatavilla olevat rahavarat on käytetty loppuun. Jos on jätetty enemmän kuin yksi hakemus, joissa haetaan samaa korvausprosenttimäärää, etusijalle on pantava ensimmäiseksi vastaanotettu hakemus.

9. Asetuksen 8 artiklan 4 kohdassa säädetään, että jos rahamäärä, joka tarvitaan asian-

10 — Komission asetus, 1 artiklan 1 kohta.

mukaisella tavalla tehtyjä hakemuksia varten, on pienempi kuin 1 artiklan 2 kohdassa mainitut eri tileillä saatavilla olevat varat, romutuskorvaushakemuksia on pidettävä hyväksyttyinä haettujen korvausprosenttien osalta.

10. Sekä neuvoston että komission asetukset perustuvat siihen, että sisävesiliikennettä harjoittavien yritysten, jotka hyötyvät romutusohjelmista eniten, on myös vastattava niistä aiheutuvista kustannuksista. Mahdollistaakseen ohjelmien toiminnan viivytyksettä jäsenvaltioiden edellytetään myöntävän korottomia lainoja niiden alueella sijaitsevalle rahastolle. [11] Lainojen takaisinmaksun, jonka alusten omistajat rahoittavat rahastoille maksamillaan vuosimaksuilla, on tapahduttava kymmenen vuoden kuluessa. [12] Neuvoston asetuksessa edellytetään, että rahastojen välillä on oltava vastavuoroinen rahoitustuki 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen erillisten tilien osalta, jotta varmistettaisiin, että valtion myöntämien, korottomien lainojen takaisinmaksuaika on sama kaikissa rahastoissa. [13] Komission asetus sisältää tästä yksityiskohtaisia säännöksiä. [14]

11 — Neuvoston asetuksen 7 artikla.

12 — Ks. komission asetuksen 3 artiklan 3 kohta ja neuvoston asetuksen 6 artiklan 4 kohta.

13 — Neuvoston asetuksen 5 artiklan 2 kohta ja 6 artiklan 6 kohta.

14 — Komission asetuksen 10 artikla.

11. Neuvoston ja komission asetusta on muutettu useaan otteeseen. [15] Tehdyillä muutoksilla ei kuitenkaan ole suoranaista merkitystä nyt käsiteltävänä olevan asian kannalta tarkasteltuna, sillä ne eivät ole olleet tapahtuma-aikana voimassa.

Tosiasiat

12. F. D. Teirlinck jätti 27.4.1990 kaksi romutuskorvaushakemusta Minister van Verkeer en Waterstaatille (jäljempänä "ministeriö"), joka on romutusohjelmien toteuttamisesta vastaava viranomainen Alankomaissa. Toisessa hakemuksessaan F. D. Teirlinck pyysi 97 prosentin suuruista korvausta komission asetuksen 5 artiklassa säädetystä enimmäismäärästä Tonny-nimisen työntöaluksensa romuttamista varten. Toisessa hakemuksessaan hän taas haki romutuskorvausta kevyemmän, Neptunus III -nimisen kuivalastialuksen romuttamista varten. Ministeriö hyväksyi 2.7.1990 tekemällään päätöksellä Neptunus III: ta koskevan hakemuksen, mutta hylkäsi 19.9.1990 tekemällään päätöksellä Tonnya koskevan hakemuksen. Tämä päätös on nyt käsillä olevan oikeudenkäynnin aiheena.

15 — Neuvoston asetuksen muutoksista ks. neuvoston asetus (ETY) N:o 3572/90, 6 artikla (EYVL 1990 L 353, s. 12); neuvoston asetus (EY) N:o 844/94 (EYVL 1994 L 98, s. 1); komission asetus (EY) N:o 2812/94 (EYVL 1994 L 298, s. 22). Ks. myös neuvoston 24.10.1994 sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista tekemä päätös (EYVL 1994 C 309, s. 5). Komission asetuksen muutoksista ks. komission asetus (ETY) N:o 317/91 (EYVL 1991 L 37, s. 27); komission asetus (ETY) N:o 3690/92 (EYVL 1992 L 374, s. 22); komission asetus (EY) N:o 3433/93 (EYVL 1993 L 314, s. 10); komission asetus (EY) N:o 3039/94 (EYVL 1994 L 322, s. 11).

13. Ministeriön 19.9.1990 tekemässä päätöksessä todettiin, että Tonnya koskeva romutuskorvaushakemus täytti neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset. Kuitenkin komission asetuksen 8 artiklan mukaan romutuskorvausta koskeva hakemus voitiin hyväksyä vain, mikäli komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa mainituilla tileillä oli riittävästi rahavaroja. Päätöksessä todettiin, etteivät työntöaluksiin käytettäväksi tarkoitetulla tilillä käytettävissä olevat rahavarat riittäneet kattamaan Tonny-alukselle haettua korvausta. Tämän tueksi päätöksessä viitattiin komission 29.6.1990 päiväämään kirjeeseen Alankomaiden viranomaisille.

14. Komission kirjeestä ilmenee, että kyseisten jäsenvaltioiden [16], Sveitsin ja rahastojen edustajat tapasivat 15.6.1990 tutkiakseen rahastoille romutuskorvausten saamiseksi toimitetuista hakemuksista laadittuja luetteloita. Näiden luetteloiden perusteella todettiin, että kuivarahti- ja säiliöalusten romutuskorvausten saamiseksi asianmukaisesti tehtyjen hakemusten kattamiseen tarvittava rahamäärä oli pienempi, kuin näihin luokkiin kuuluvia aluksia koskevilla tileillä saatavilla olevien varojen määrä. Tämän vuoksi, komission asetuksen 8 artiklan 4 kohdan mukaisesti, kaikki asianmukaiset romutuskorvausten saamiseksi tehdyt hakemukset hyväksyttiin haettujen korvausprosenttien osalta. Työntöalusten osalta taas tilanne oli päinvastainen, eli rahamäärä, joka tarvittiin hakemuksissa tarkoitettujen romutuskorvausten kattamiseksi oli suurempi kuin tämäntyyppisiä aluksia varten varatuilla tileillä olevien rahavarojen määrä. Komission asetuksen 8 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa etusijajärjestyksen määrittämiseksi säädettyä menettelyä siis sovellettiin. Komissio laati yhteistyössä rahastoviranomaisten kanssa listan asianmukaisella tavalla tehdyistä hakemuksista, joka lista on kirjeen liitteenä. Rahoitustilanteesta johtuen vain 70 prosentin suuruista korvausta koskevat hakemukset voitiin hyväksyä. Kaikki suurempaa korvausta koskevat hakemukset hylättiin. Kaksi 70 prosentin suuruista korvausta koskevaa hakemusta, joista toinen oli tehty ranskalaiselle ja toinen hollantilaiselle rahastolle, hylättiin myöskin sen vuoksi, että saatavilla olevat rahavarat oli käytetty loppuun. Näiden hakemusten hylkääminen perustui komission asetuksen 8 artiklan 3 kohdassa säädetyille edellytyksille.

15. F. D. Teirlinck riitautti ministeriön 19.9.1990 tekemän päätöksen, jolla hänen Tonny-alustaan koskeva romutuskorvaushakemus oli hylätty, saattaen asian College van Beroep voor het Bedrijfslevenin käsiteltäväksi, joka puolestaan on tehnyt nyt käsillä olevan ennakkoratkaisupyynnön yhteisöjen tuomioistuimelle.

16. Pääasian käsittelyn yhteydessä F. D. Teirlinck katsoi, että hänen hakemuksensa oli hylätty sillä perusteella, ettei komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa mainitulla, työntöaluksia koskevalla tilillä ollut riittävästi rahavaroja. Neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädetään kuitenkin, että

16 — Toisin sanoen ne jäsenvaltiot, joiden velvollisuutena neuvoston asetuksen mukaan on perustaa romutuskorvausrahasto, ks. edellä 3 kohta.

kuivalastialuksille ja työntöaluksille on oltava yhteinen tili. Komission asetuksen 1 artiklan 2 kohta ja 8 artikla ovat neuvoston asetuksen vastaisina mitättömiä niiltä osin, kuin niissä säädetään erillisen, ainoastaan työntöaluksille tarkoitetun tilin perustamisesta. F. D. Teirlinckin mukaan hänen Tonny-työntöalukselle hakemansa romutuskorvaus olisi pitänyt myöntää neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa kuivalastisekä työntöaluksille tarkoitetulta yhteiseltä tililtä jo siksi, että Tonnya käytettiin yhdessä Neptunus III: n kanssa ainoastaan kuivalastikuljetuksiin. Teirlinck katsoi myös, että ministeriön hänen hakemuksensa johdosta tekemä hylkäävä päätös oli pätemätön sen vuoksi, että se oli tehty 19.9.1990 ja loukkasi tämän vuoksi komission asetuksen 6 artiklan 4 kohtaa. Tämän artiklan mukaan rahastoviranomaisten on ennen 1 päivää syyskuuta 1990 ilmoitettava kirjallisesti hakemusten hyväksymisestä tai hylkäämisestä niille romutuskorvausten hakijoille, joiden hakemien korvausten määrät ovat yli 70 prosenttia asetetuista määristä.

Ennakkoratkaisukysymykset

17. Kansallinen tuomioistuin toteaa ennakkoratkaisupyynnössään, että ainut syy Teirlinckin hakemuksen hylkäämiseen oli työntöaluksia koskevalla tilillä olevien rahavarojen riittämättömyys. Hakemus oli tehty asianmukaisella tavalla ja täytti kaikki muut romutuskorvauksen myöntämisen edellytykset. Ennakkoratkaisupyynnön tehnyt tuomioistuin toteaa myös, että komission 31.3.1992 päiväämän, ministeriölle osoittaman kirjeen mukaan kuivarahtialusten tilillä olevat rahavarat riittivät tuona ajankohtana romutuskorvauksien maksamiseen kaikille niille työntöaluksille, joita koskevat hakemukset oli hylätty sillä perusteella, että työntöaluksia koskevalla tilillä saatavilla olleet rahavarat oli käytetty loppuun.

18. Näiden seikkojen valossa kansallinen tuomioistuin on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

1) Onko neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 5 artiklan 1 kohdan säännöstä tulkittava siten, että tässä asetuksessa tarkoitettua sisävesiliikenteen alusta koskevaa asianmukaisella tavalla tehtyä romutuskorvaushakemusta ei voida hylätä, jos yhteensovitettuun romutusohjelmaan tarkoitettuja kokonaisvaroja ei ole käytetty loppuun?

2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko asetuksen (ETY) N:o 1101/89 5 artiklan 1 kohdan säännöstä tulkittava siten, että työntöalusta koskevaa asianmukaisella tavalla tehtyä romutuskorvaushakemusta ei

voida hylätä, jos kyseisen asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla kuivalastialuksia ja työntöaluksia koskevalla yhteisellä tilillä olevia varoja ei ole käytetty loppuun?

5) Onko komission 29.6.1990 päivättyä kirjettä nro 56765, jonka on allekirjoittanut kuljetusasioista vastaava pääjohtaja ja joka on osoitettu Alankomaiden kuningaskunnalle, pidettävä pätevänä?

6) Onko komission asetuksen N:o 1102/89 6 artiklan 4 kohdassa asetetun määräajan päätyttyäkatsottava romutuskorvaushakemuksen tulleen hyväksytyksi?

3) Pitäisikö komission asetuksen (ETY) N:o 1102/89 1 artiklan 2 kohdan ja 8 artiklan säännöksiä yhdessä tulkita siten, että työntöalusta koskeva, asianmukaisella tavalla tehty romutuskorvaushakemus on hylättävä, jos rahamäärä, joka tarvitaan kattamaan kyseessä oleva hakemus, on suurempi kuin 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille vahvistettu 5 miljoonan ecun budjetti, huolimatta siitä, että tässä säännöksessä mainittuja kuivarahtialuksille ja/tai säiliöaluksille budjetoituja varoja ei ole käytetty loppuun sen jälkeen, kun kaikki näitä kahta alustyyppiä koskevat romutuskorvaukset on hyväksytty?

19. Alankomaiden hallitus ja komissio ovat jättäneet kirjalliset huomautuksensa asian johdosta. F. D. Teirlinck on esittänyt huomautuksensa asian suullisen käsittelyn yhteydessä.

20. Tarkastelen ensimmäistä ja toista kysymystä yhdessä. Sen jälkeen tarkastelen muita yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyjä kysymyksiä.

Ensimmäinen ja toinen kysymys

4) Mikäli vastaus toiseen ja kolmanteen kysymykseen on myönteinen, ovatko edellä mainitun asetuksen N:o 1102/89 säännökset yhdenmukaisia yhteisön oikeuden, erityisesti asetuksen (ETY) N:o 1101/89 3 artiklan 3 kohdan kanssa, jonka mukaan rahastoissa on oltava kaksi erillistä tiliä?

21. Ensimmäinen ja toinen kysymys koskevat neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohdan tulkintaa, jossa säädetään, että omistajan, joka romuttaa aluksen on saatava 6 artiklassa säädetyin edellytyksin romutuskorvaus

rahastosta, johon hänen aluksensa kuuluu, jos rahavaroja on saatavilla. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin on epätietoinen ilmaisun "jos rahavaroja on saatavilla" merkityksestä. Ensimmäisessä kysymyksessä se haluaa tietää, onko 5 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että asianmukaisella tavalla tehty, työntöalusta koskeva romutuskorvaushakemus on hyväksyttävä edellyttäen, että neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla työntö- ja kuivarahtialusten yhteisellä tilillä olevat rahavarat tähän riittävät. Mikäli vastaus ensimmäiseen kysymykseen on kieltävä, ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin haluaa edelleen tietää, onko 5 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että mikäli työntöalusta koskeva romutuskorvaushakemus on tehty asianmukaisesti, on hakemus hyväksyttävä, jos neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla työntö- ja kuivarahtialusten yhteisellä tilillä olevat rahavarat tähän kokonaisuudessaan riittävät.

22. F. D. Teirlinck lähtee siitä, että ensimmäiseen kysymykseen on annettava kielteinen ja toiseen myönteinen vastaus. Hän perustelee kantaansa siten, että 5 artiklan 1 kohdassa tehdään selvä ero yhtäältä rahavarojen saatavillaolon ja toisaalta 6 artiklassa säädettyjen edellytysten välillä. 6 artiklassa jätetään komission päätettäväksi vuosittain rahastolle suoritettavien maksujen suuruuden, romutuskorvausten suuruuden ja niiden saamisen edellytyksenä olevat ehdot. Siinä ei kuitenkaan jätetä komission päätettäväksi tähän tarkoitukseen käytettävissä olevien rahavarojen määrää. Tämä seikka määritetään neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa, jossa säädetään, että jokaisessa rahastossa on oltava kaksi erillistä tiliä, joista toinen on kuivalastialuksille sekä työntöaluksille ja toinen säiliöaluksille.

23. Tästä johtuu F. D. Teirlinckin mukaan, että kuivalastialuksiin sekä työntöaluksiin käytetään eri rahavaroja kuin säiliöaluksiin. Sitä vastoin, koska 3 artiklan 3 kohdassa säädetään yhteisestä tilistä kuivarahti- ja työntöaluksille, näihin tyyppeihin kuuluville aluksille osoitetut rahavarat ovat samat ja siksi toiseen kysymykseen tulisi vastata myönteisesti.

24. En pidä tätä perustelua vakuuttavana. Neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädetään yhteisestä tilistä kuivarahti- ja työntöaluksille, mutta kuten komissio korostaa, tämä ei tarkoita sitä, että kuivarahti- ja työntöaluksille maksettavien romutuskorvausten maksamiseen on käytettävä samoja rahoituslähteitä. Neuvoston asetuksessa säädetään vain kehykset yhteensovitetuille romutusohjelmille, ja jätetään lukuisten, näiden ohjelmien toteuttamiseen olennaisesti liittyvien päätösten tekeminen komissiolle. Erityisen selvästi neuvoston asetuksen säännöksistä ilmenee, että komission tehtäviin kuuluu määrittää rahavarat, joiden on oltava saatavilla kunkin alusluokan romutuskorvausten maksamiseksi.

25. Komissio valtuutetaan neuvoston asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa vahvistamaan erikseen kuivarahtialusten, säiliöalusten ja työntöalusten osalta vuosittain rahastolle suoritettavien maksujen suuruus, romutuskorvausten suuruus, romutusohjelmien määräaika ja edellytykset näiden korvausten saamiseksi. Koska romutuskorvaukset rahoitetaan alusten omistajien vuosittain rahastoille suorittamilla maksuilla, on selvää, että vuosittain suoritettavien maksujen suuruus määrää suoritettavien romutuskorvausten määrän. Komission tulee sovittaa yhteen kaksi keskenään ristiriidassa olevaa ajatusmallia. [17] Yhtäältä sen pitää vahvistaa vuosimaksujen suuruus siten, että rahastoilla on riittävät taloudelliset mahdollisuudet tehokkaasti vaikuttaa sisävesiliikenteessä kysynnän ja tarjonnan välisen rakenteellisen epätasapainon vähentämiseen. Toisaalta, vahvistaessaan vuosittain rahastolle suoritettavien maksujen suuruuden sen tulee ottaa huomiooon sisävesiliikenteen vaikea taloudellinen tilanne.

26. Neuvoston asetuksen 6 artiklasta seuraa, että komission velvollisuutena on määrittää ne rahavarat, joiden on oltava saatavilla romutuskorvausten maksamiseksi kullekin alusluokalle.

27. Neuvoston asetuksessa viitataan tarpeeseen "vähentää lähitulevaisuudessa huomattavasti ylikapasiteettia" [18], mutta ei aseteta mitään erityistä tavoitetta. Neuvoteltuaan jäsenvaltioiden ja sisävesiliikenteen harjoittajia yhteisön tasolla edustavien järjestöjen kanssa komissio omaksui kannan, jonka mukaan aluskapasiteettia tulisi vähentää 10 prosentilla kuivarahtialusten ja työntöalusten osalta ja 15 prosentilla säiliöalusten osalta. [19] Komission asetuksessa määritetään vuosimaksut, romutuskorvaukset ja näiden myöntämisen edellytykset jokaisen alusluokan osalta. Kuten olemme voineet havaita, komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdan mukaan 130,5 miljoonan ecun kokonaisbudjettia pidetään tarpeellisena. 1 artiklan 2 kohdassa tämä kokonaissumma on jaettu eri suuruisiin osiin (81,2 miljoonaa ecua kuivarahtialuksille, 44,3 miljoonaa ecua säiliöaluksille ja 5 miljoonaa ecua työntöaluksille), jotka muodostavat romutuskorvausten maksamiseen käytettävissä olevien rahavarojen enimmäismäärän.

28. F. D. Teirlinck katsoo, että omistajalla, joka hakee korvausta työntöaluksen romuttamiseen, on oikeus odottaa hakemuksensa tulevan hyväksytyksi, mikäli 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla kuivarahtialusten ja työntöalusten yhteisellä tilillä on riittävästi varoja, vaikka komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille budjetoituja raha-

17 — Ks. neuvoston asetuksen 6 artiklan 4 kohta ratkaisuehdotukseni 5 kohdassa.

18 — Neuvoston asetuksen johdanto-osan kolmas perustelukappale ja 6 artiklan 7 kohta.

19 — Komission asetuksen johdanto-osan toinen perustelukappale ja 1 artiklan 1 kohta.

varoja ei enää olisi käytettävissä. Tämä käsitys on kuitenkin yhteensovitetun romutusohjelman tavoitteiden vastainen. Se tarkoittaisi sitä, että työntöalusten romuttamisesta aiheutuva kapasiteetin vähentyminen olisi omiaan aiheuttamaan komission asetuksessa säädetyn 10 prosentin tavoitteen ylittymisen. Siitä olisi myöskin seurauksena, että kuivarahtialusten omistajien maksamilla vuosimaksuilla rahoitettaisiin työntöalusten omistajille myönnettyjä romutuskorvauksia. Edelleen, rahastojen olisi mahdotonta käyttää erityisesti kuivarahtialuksille budjetoitujen rahavarojen tiliä maksaakseen korvauksia näiden alusten omistajille, päästäkseen prosentuaalisesti asetetun tavoitteen mukaiseen ylikapasiteetin vähentymiseen.

29. On olemassa myös toinen syy, miksi neuvoston asetuksessa ei anneta työntöaluksen romutuskorvausta hakeneelle aluksen omistajalle oikeutta olettaa hakemuksensa tulevan hyväksytyksi siinäkään tapauksessa, että 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla kuivalasti- ja työntöalusten yhteisellä tilillä olevat rahavarat olisivat riittävät. Neuvoston asetuksen 6 artiklassa ei säädetä ainostaan, että komissio vahvistaa erikseen kuivalastialusten, säiliöalusten ja työntöalusten vuosimaksut ja romutuskorvaukset. Siinä säädetään myös, että kun maksut ja korvaukset on laskettava kuolleen painon tonniluvun mukaan lastia kuljettaville aluksille, niin työntöaluksille ne lasketaan aluksen käyttövoiman mukaan. [20] Koska kuivarahtialusten ja työntöalusten maksujen ja korvausten laskutapa on erilainen, on vaikea ymmärtää, miksi kuivarahtialuksille tarkoitetulla tilillä olevia varoja voitaisiin käyttää työntöalusten romutuskorvauksiin ja päinvastoin.

30. Neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdan tarkoituksena ei ole niinkään romutuskorvausten rahoittamiseen käytettävissä olevien rahavarojen määrän määrittäminen, vaan pikemminkin, kuten komissio huomauttaa, tarkoituksena on helpottaa kansallisten rahastojen keskinäisen rahoitustuen antamista. Syy siihen, miksi 3 artiklan 3 kohdassa säädetään erillisistä tileistä kuivarahtialuksille ja säiliöaluksille, on taloudellisesta näkökulmasta katsoen siinä, että kuivarahti- ja nestelastimarkkinoiden välillä on eroavuuksia. [21] Erillisten tilien perustaminen tarkoittaa, ettei niiden välillä ole vastavuoroista rahoitustukea. 5 artiklan 2 kohdassa säädetään, että vain rahastojen välillä on oltava vastavuoroinen rahoitustuki. Kansallinen rahasto, jonka säiliöaluksia koskevalla tilillä ei ole riittävästi varoja sen valtiolta saamien lainojen takaisinmaksuun komission asetuksessa säädetyn määräajan kuluessa, ei voi muuta kuin luottaa muissa rahastoissa olevilta vastaavilta

20 — 6 artiklan 3 kohta.

21 — Ks. neuvoston asetuksen johdanto-osan kahdeksas perustelukappale.

tileiltä saatavaan tukeen. Se ei voi turvautua kuivarahtialuksille ja työntöaluksille tarkoitetulla yhteisellä tilillä oleviin rahavaroihin ja päinvastoin.

31. Lausunnossaan komissio selvittää, miksi 3 artiklan 3 kohdassa säädetään yhteisestä tilistä työntö- ja kuivarahtialuksille. Työntöalukset eivät kuljeta rahtia. Niiden tehtävänä on joko työntää tai vetää kuiva- ja nestelastialuksia. Neuvosto harkitsi mahdollisuutta perustaa erillinen tili yksinomaan työntöaluksille, mutta päätti lopulta olla tekemättä näin siksi, että työntöalusmarkkinat olivat siinä määrin pienet, ettei ollut oikeutettua luoda niille erillistä rahoitusmekanismia. Neuvosto päätti sisällyttää työntöalukset kuivarahtialuksille tarkoitetulle tilille, sillä työntöaluksia käytetään usein kuivarahtia kantavien proomujen työntämiseen. Lisäksi huomattavan osan työntöaluksista omistavat yritykset, jotka omistavat kuivarahtiproomuja. Toisaalta on harvinaista, että yritykset, jotka omistavat nestelastiproomuja omistaisivat työntöaluksia.

32. Komission mukaan neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu yhteinen tili palvelee ainoastaan hallinnollisia tarkoituksia. Kuivarahtialuksia ja työntöaluksia koskevat tulot ja menot on kirjattava samalle tilille. Tämä edesauttaa eri kansallisten rahastojen välille muodostuvan vastavuoroisen rahoitustuen syntymistä. Se tapa, jolla yhteistä kuivarahtialusten ja työntöalusten tiliä rahoitetaan ja käytetään romutuskorvausten rahoittamiseen on kokonaan toinen kysymys, josta ei säädetä neuvoston asetuksen 3 artiklassa vaan 5 artiklan 1 kohdassa ja 6 artiklassa. Komission tehtävänä on näiden säännösten mukaan määrittää romutuskorvauksiin käytettävissä olevien varojen määrä ja näiden varojen myöntämisen edellytykset eri alustyypeille.

33. Teen sen johtopäätöksen, että neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa käytetyllä ilmauksella "rahavarojen saatavuudesta" ei viitata 3 artiklan 3 kohdan säännöksiin, vaan komission 6 artiklan mukaisesti vahvistamiin rahavaroihin. Neuvoston asetus jättää komission tehtäväksi eri alusluokkiin kuuluvien alusten romutuskorvauksiin käytettävissä olevien enimmäisrahamäärien vahvistamisen. Tästä seuraa, ettei neuvoston asetuksessa anneta omistajalle, joka hakee sisävesiliikenteeseen käytettävää alusta koskevaa romutuskorvausta, oikeutta saada hakemustansa hyväksytyksi sillä edellytyksellä, että kyseisten jäsenvaltioiden rahastojen kokonaisrahavarat tähän riittävät. Myöskään neuvoston asetuksessa ei anneta romutuskorvauksen hakijalle oikeutta saada hakemustansa hyväksytyksi sillä edellytyksellä, että tämän ase-

tuksen 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetulla kuivarahti- ja työntöaluksille tarkoitetulla yhteisellä tilillä käytettävissä olevat kokonaisrahavarat tähän riittävät. Tästä johtuen tulee sekä ensimmäiseen että toiseen kysymykseen vastata kieltävästi.

Kolmas kysymys

34. Kansallisen tuomioistuimen kolmas kysymys koskee sitä, onko komission asetuksen 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklaa tulkittava siten, että työntöalusta koskeva, asianmukaisella tavalla tehty romutuskorvaushakemus on hylättävä, jos korvauksen maksamiseen tarvittava rahamäärä on suurempi kuin 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille vahvistettu 5 miljoonan ecun budjetti, vaikka tässä säännöksessä mainituille kuivarahtialuksille ja/tai työntöaluksille ja/tai säiliöaluksille osoitettuja rahavaroja ei ole käytetty loppuun sen jälkeen, kun kaikki näitä alusluokkia koskevat romutuskorvaushakemukset on hyväksytty.

35. Asiaa komission asetuksen säännösten mukaisesti tarkasteltaessa on selvää, että kolmanteen kysymykseen on annettava myöntävä vastaus.

36. Kuten voidaan havaita, komission asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan vuosimaksut, romutuskorvaukset ja korvausten saamisen edellytykset ottaen huomioon tarve vähentää kuivalastialusten ja työntöalusten aluskannan kapasiteettia 10 prosentilla ja säiliöalusten 15 prosentilla. 1 artiklan 2 kohdassa säädetään erillisistä tileistä niin säiliöaluksille, kuivarahtialuksille kuin työntöaluksillekin ja vahvistetaan tilikohtaisesti eri alusluokkien romutuskorvausten maksamiseen käytettävissä olevat summat. Nuo summat on tarkoitettu rahoittamaan sellaisia romutuskorvauksia, jotka on maksettava ylikapasiteetin vähentämiseksi tavoitteen mukaisella määrällä. Tästä seuraa, ettei tietylle alustyypille erityisesti kohdistetulla tilillä olevia rahavaroja voida käyttää rahoittamaan toisen tyyppistä alusta koskevaa romutuskorvausta.

37. Komission asetuksen 6 ja 8 artiklan nojalla on selvää, että romutuskorvausta koskeva hakemus voidaan hyväksyä ainoastaan, mikäli tälle alustyypille erityisesti kohdistetulla tilillä on riittävästi rahavaroja tähän tarkoitukseen. 6 artiklan 3 kohdassa säädetään, että asianmukaisella tavalla tehtyjä romutuskorvaushakemuksia, joiden loppusumma on 70 prosenttia säädetyistä enimmäismääristä, on pidettävä hyväksyttyinä "eri tileillä saatavissa olevien rahavarojen rajoissa 1 artiklan 2 kohdan mukaisesti". 8 artiklan 3 kohdassa säädetään, että kansallisten rahastojen on jatkettava romutuskorvausten myöntämistä, "kunnes 1 artiklan 2 kohdassa mainitut eri tileillä saatavilla olevat rahavarat on käytetty loppuun".

38. Tämän johdosta katson, että kolmanteen kysymykseen tulee vastata myöntävästi.

Neljäs kysymys

39. Neljännessä kysymyksessään kansallinen tuomioistuin tutkii komission asetuksen pätevyyttä. Se lausuu, että komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa ja 8 artiklassa säädetään saatavilla olevien rahavarojen myöntämisestä tarkemmin ja asettaen enemmän rajoituksia kuin neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa. Tässä säännöksessä säädetään kuivarahtialusten ja työntöalusten yhteisestä tilistä. Kuitenkin komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdasta ja 8 artiklasta seuraa, että työntöalusta koskeva romutuskorvaushakemus on hylättävä, jos sen maksamiseen tarvittava rahamäärä on suurempi kuin 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille säädetty 5 miljoonan ecun budjetti siinäkin tapauksessa, että kuivalastialuksia koskevalla tilillä olisi riittävästi varoja sen jälkeen, kun kaikki asianmukaisella tavalla tehdyt tätä alusluokkaa koskevat romutuskorvaushakemukset on hyväksytty. Ennakkoratkaisupyynnön tehnyt tuomioistuin kysyy, onko komission asetusta pidettävä pätemättömänä sen vuoksi, että se loukkaa neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohtaa.

40. Edellisiin kysymyksiin esittämistäni vastauksista johtuu, ettei komission asetuksen pätevyydestä ole epäilystä. Neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdassa säädettyjen kahden tilin välinen ero on tärkeä neuvoston ja komission asetuksessa säädetyn, rahastojen välisen vastavuoroisen rahoitustuen kannalta tarkasteltuna. 3 artiklan 3 kohta ei anna mitään viitettä niistä rahavaroista, joiden tulee olla käytettävissä eri alusluokkiin kuuluvien alusten romutuskorvausten maksamiseen. Komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa eri alusluokille tarkoitetut tilit muodostavat ne "saatavilla olevat rahavarat", joihin neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohdassa viitataan. Tästä seuraa, etteivät komission asetuksen 1 artiklan 2 kohta ja 8 artikla ole ristiriidassa neuvoston asetuksen 3 artiklan 3 kohdan kanssa.

41. Ennakkoratkaisupyynnössään kansallinen tuomioistuin ilmaisee epäilyksensä siitä, onko komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille budjetoitu 5 miljoonan ecun määrä riittävä olemassa olevan rakenteellisen ylikapasiteetin vähentämiseksi ja näin neuvoston asetuksessa asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Kansallisen tuomioistuimen mukaan mikään ei todista, etteikö Tonny-aluksen romuttaminen edistäisi neuvoston asetuksessa asetettujen tavoitteiden toteuttamista.

42. Kuten olemme voineet havaita, neuvoston asetuksessa säädetään vain romutustoiminnan suuntaviivoista. Vaikka siinä viitataan tarpeeseen olennaisesti vähentää ylikapasiteettia, se ei aseta tarkkaa tavoitetta. Saatavilla olevien rahasummien määrittämistehtävä on delegoitu komissiolle. Komissio arvioi tämän summan jokaisen alusluokan osalta erikseen ottaen huomioon romutetta-

vaksi tulevien alusten lukumäärän ja maksettavaksi tulevien romutuskorvausten määrän.

43. Kuten komissio esittää, ei neuvoston asetuksen tavoitteena ole mahdollisimman suuren kapasitettimäärän romuttaminen, vaan pikemminkin kysynnän ja tarjonnan välisen tasapainon ennalleen palauttaminen. On mahdotonta etukäteen tarkasti määrittää, kuinka paljon kapasiteetista tulee romuttaa. Komissio arvioi tarpeelliseksi aluskannan vähentämisen 10 prosentilla työntöalusten osalta neuvoteltuaan jäsenvaltioiden ja kyseisten ammatillisten järjestöjen kanssa.

44. Komission rahastojen viranomaisten 15.6.1990 [22] kokouksessa laaditusta, asianmukaisella tavalla tehtyjä romutuskorvaushakemuksia koskevasta luettelosta käy ilmi, että Tonny-alus oli järjestyksessä 47:s tässä luettelossa. Komissio toteaa, että mikäli romutuskorvaus olisi myönnetty Tonny-alukselle, olisi se tullut myöntää myös kahdeksalle muulle sen edellä olleelle alukselle, joiden romutuskorvausta koskeva hakemus hylättiin. Komission mukaan yhdeksän ylimääräisen työntöaluksen romuttaminen aiheuttaisi komission asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa asetetun 10 prosentin tavoitteen ylittymisen merkittävästi ja työntöaluksille saman asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa budjetoitujen varojen ylittymisen runsaalla kahdella miljoonalla eculla.

22 — Ks. edellä 14 kohta.

45. Tonnyn romuttamisesta aiheutuvien, romutusohjelman tavoitteiden toteuttamisen kannalta hyödyllisten seuraamusten tueksi F. D. Teirlinck viittaa komission asetukseen (ETY) N:o 3690/92 [23], jolla on muutettu komission asetusta. Asetuksessa N:o 3690/92 viitataan jatkuvaan tarpeeseen vähentää kapasiteettia ja sen johdannossa todetaan olevan toivottavaa, että myös ylimääräisiä romutuskorvauksia voitaisiin maksaa jatkossa.

46. Yksin se seikka, että komissio on jälkeenpäin päättänyt tuntuvasti vähentää kapasiteettia, ei kuitenkaan tarkoita sitä, että se komission asetus, jossa säädetään kapasiteetin vähentämisestä tietyllä prosenttimäärällä, olisi pätemätön. Sitä paitsi asetuksessa N:o 3690/92 säädetään ylimääräisten rahavarojen käyttöönottamisesta romutuskorvausten maksamiseen 1.1.1993 lukien. Sitä sovelletaan komission asetuksen 1 artiklan 1, 2 ja 3 kohdista huolimatta. [24] Se ei salli jollakin komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista tileistä alun perin olleiden rahavarojen käyttämistä muihin alusluokkiin kuuluvien alusten romutuskorvausten maksamiseen kuin sen, jonka käyttöön tili on tarkoitettu. Toisin sanoen siinä ei säädetä komission asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen erillisten tilien yhdistämisestä.

47. Esitän, että neljänteen kysymykseen tulee vastata myöntävästi.

23 — Edellä alaviitteessä 15 mainittu.

24 — Ks. asetuksen N:o 3690/92 1 artikla, mainittu edellä alaviitteessä 15.

Viides kysymys

48. Viidennessä kysymyksessään kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko komission 29.6.1990 päivätty, Alankomaiden hallitukselle osoitettu kirje, jonka perusteella ministeriö oli hylännyt F. D. Teirlinckin Tonny-alusta koskevan romutuskorvaushakemuksen, pätevä.

49. Komission 29.6.1990 päivätyn kirjeen sisältöön on jo viitattu. [25] Kirjeessä selitetään, kuinka komission asetuksen 8 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyä etusijajärjestystä on sovellettu. Kyse ei näin ollen ole kirjeen itsensä pätevyydestä, vaan sen toimenpiteen taikka niiden toimenpiteiden pätevyydestä, joihin kirjeessä viitataan. [26] Kirjeestä ilmenee, että 8 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädettyä menettelyjärjestystä sovellettiin oikein. Komissio ja rahastojen viranomaiset eivät voi tätä etusijajärjestystä määrittäessään käyttää harkintavaltaa päättäessään, mitkä hakemuksista tulee hyväksyä ja mitkä hylätä. Vain komission asetuksen 8 artiklan säännökset voivat aiheuttaa muutoksia hakijoiden oikeudellisessa asemassa. Mikäli, kuten olen esittänyt, F. D. Teirlinckin komission asetuksen 8 artiklan on pätemättömyydestä esittämä väite tulee hylätä, niin tästä seuraa, että kirjeessä tarkoitettujen toimenpiteiden pätevyydestä ei voi olla epäilystä. Näin voisi olla vain siinä tapauksessa, että F. D. Teirlinck olisi väittänyt, että luetteloidessaan asianmukaisesti tehtyjä hakemuksia 8 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetun etusijajärjestyksen määrittämistä varten, komissio ja kansalliset rahastoviranomaiset olisivat tehneet tosiasiallisen virheen tai eivät olisi noudattaneet yhteisön oikeuden vaatimuksia. Näin ei ole asian laita. Teen tästä sen johtopäätöksen, että kansallisen tuomioistuimen komission 29.6.1990 päivätyn kirjeen (tai jonkin siinä mainitun toimenpiteen) pätevyydestä esittämät epäilyt ovat vailla perustetta.

Kuudes kysymys

50. Kuudes kysymys koskee komisson asetuksen 6 artiklan 4 kohdan tulkintaa siltä osin, kuin siinä säädetään, että rahastoviranomaisten on ennen 1 päivää syyskuuta 1990 ilmoitettava kirjallisesti romutuskorvausten hakijoille, joiden hakemien korvausten määrät ovat yli 70 prosenttia 5 artiklassa asetetuista määristä, onko nuo hakemukset hyväksytty vai hylätty.

51. Ministeriö ei ole noudattanut 1.9.1990 umpeenkulunutta määräaikaa. F. D. Teirlinckin Tonnya koskeva romutuskorvausha-

25 — Ks. edellä 14 kohta.

26 — Ks. asia C-198/91, Cook v. komissio, tuomio 19.5.1993 (Kok. 1993, s. I-2487, 13— 15 kohta).

kemuksen hylkäävä päätös tehtiin 19.9.1990. Kansallinen tuomioistuin tiedustelee, merkitseekö se, että ministeriö laiminlöi noudattaa 1.9.1990 umpeenkulunuttta määräaikaa sitä, että F. D. Teirlinckin hakemusta on pidettävä hyväksyttynä.

52. Tähän kysymykseen on annettava kielteinen vastaus. Ei voida pitää hyväksyttävänä, että rahastoviranomaisten laiminlyötyä ennen 1.9.1990 ilmoittaa hakijoille niiden hakemusten hyväksymisestä, tästä olisi aiheutunut se, että hakemuksia olisi automaattisesti ollut pidettävä hyväksyttyinä. Tämä olisi selkeästi neuvoston ja komission asetusten tavoitteiden vastaista. Kuten Alankomaiden hallitus huomauttaa, näin myönnetyt romutuskorvaukset ylittäisivät käytettävissä olevat rahavarat. On selvää, ettei 6 artiklan 4 kohdan säännöstä voida asettaa komission asetuksen muiden säännösten edelle, joista viimeksi mainituista selvästi käy ilmi, että romutuskorvauksia maksetaan vain käytettävissä olevien rahavarojen mukaisesti.

53. 6 artiklan 4 kohdassa säädetyn määräajan tarkoituksena on kannustaa rahastoviranomaisia nopeasti tutkimaan romutuskorvaushakemukset ja sovittaa yhteen eri kansallisten rahastojen toimintoja. 6 artiklan 4 kohdan tavoitteena ei ole ainoastaan hakijoiden etujen suojaaminen, vaan ensisijaisesti myöskin yhteensovitettujen romutusohjelmien tehokkaan toiminnan takaaminen. Tämän vuoksi komission asetuksessa säädetään niistä määräajoista, joiden kuluessa romutusmenettelyn eri vaiheet, kuten hakemusten jättäminen [27] ja alusten romuttaminen [28], on suoritettava. Komission asetuksen tarkoituksena ei selvästikään ole, että rahastoviranomaisten laiminlyödessä 1.9.1990 päättyneen määräajan noudattamisen romutuskorvaushakemus hyväksyttäisiin automaattisesti. Tätä seurausta ei myöskään voida johtaa oikeusvarmuuden periaatteesta.

Ratkaisuehdotus:

54. Edellä esitetyin perustein esitän, että ennakkoratkaisukysymyksiin vastattaisiin seuraavasti:

1. Sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 5 artiklan 1 kohta ei anna

27 — Ks. 6 artiklan 1 kohta.
28 — Ks. 7 artikla.

hakijalle oikeutta saada sisävesiliikenteeseen tarkoitetun aluksen romutuskorvausta koskevaa hakemustansa hyväksytyksi, mikäli jäsenvaltioiden rahastojen käytettävissä olevat kokonaisvarat ovat riittävät.

2. Neuvoston asetuksen 5 artiklan 1 kohta ei anna työntöalusta koskevan romutuskorvauksen hakijalle oikeutta saada hakemustansa hyväksytyksi, mikäli 3 artiklan 3 kohdassa mainitulla, kuivarahti- ja työntöaluksille tarkoitetulla yhteisellä tilillä olevat kokonaisvarat ovat riittävät.

3. Komission toimenpiteiden vahvistamisesta sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 täytäntöönpanemisesta 27 päivänä huhtikuuta 1989 antaman asetuksen (ETY) N:o 1102/89 1 artiklan 2 kohtaa ja 8 artiklaa on tulkittava siten, että asianmukaisella tavalla tehty työntöalusta koskeva romutuskorvaushakemus on hylättävä, jos korvauksen maksamiseen tarvittava rahamäärä ylittää 1 artiklan 2 kohdassa työntöaluksille säädetyn 5 miljoonan ecun budjetin, vaikka tässä säännöksessä mainituissa kuivalastialuksia ja/tai säiliöaluksia koskevissa budjeteissa olisi varoja jäljellä sen jälkeen, kun kaikki näitä alustyyppejä koskevat romutuskorvaushakemukset on hyväksytty.

4. Esitettyjen näkökohtien tutkinta ei ole tuonut esiin sellaisia seikkoja, jotka olisivat antaneet aihetta epäillä komission asetuksen pätevyyttä.

5. Esitettyjen näkökohtien tutkinta ei ole tuonut esiin sellaisia seikkoja, jotka olisivat antaneet aihetta epäillä komisson 29.6.1990 päivätyn, Alankomaiden hallitukselle osoitetun kirjeen nro 56765 taikka minkään tästä kirjeestä ilmenevän toimenpiteen pätevyyttä.

6. Komission asetuksen 6 artiklan 4 kohtaa on tulkittava siten, että mikäli rahastoviranomaiset ovat laiminlyöneet romutuskorvaushakemuksen hyväksymisestä ilmoittamisen ennen 1.9.1990, tästä ei kuitenkaan seuraa, että hakemusta on pidettävä hyväksyttynä.